

דת

אשה בפנים

המכונות השחורה נעצרה בהצטלבות בית דגון בחריקת בלמים. "הרשינונות!" פקד שר טר-תנועה שרעך מקור הליל. צעיר חובש כובע הושיט ביד בטוחה את רשיון הנהגות ואת רשיון המכונות.

"מכונות חברה קדישא ו"

"כן."

"משהו בפנים?"

"גחיות!"

הדבר נראה חשוד בעיני השוטר יצחק מוס קוביץ: בשעה 11 בלילה אין זה נהוג להסיע גחיות לקבורה. הוא ניגש לדלת האחורית, הציץ פנימה, גילה גחיותיהן של שלוש אר-נבות מוטלות ליד שלושה רוביצייד ושני צעירים מכורבלים בשמיכות.

השם הנפתר. השבוע פסק שופט ה' שלום התל-אביבי מכס צ'רנובילסקי קנס חמש ל"י לכל אחד מנוסעי המכונות. העבירה: החזקת כלי ירייה ללא רשיון.

אילם בזה לא תמה הטרנדיה המשפטית הקטנה. שניים מהנשפטים היו חברי קיבוץ דתי ואילו השלישי עבד כנהג בחברה קדישא.

תזכיר

בריגדה מוסלמית

לפני חמישה חודשים גילה מדור תצ' פית של העולם הזה (1942) את הידיעה המרעישת כי מייסדי סובייטיים, מבני המענטים המוסלמיים, מטיס את המטו-טיס הסובייטיים למצרים, וכי נעשות הכנות לשלוח לארצות-המרחב מדריכים סובייטיים מוסלמיים, מבני 22 וחצי מ' ליון המוסלמים של ברית-המועצות.

השבוע מסרו סוכנויות-הידוי עות המערביות כי כברית-היה מועצות מוקמת בריגדה מוסלמית, שתוכל להתערב בשעת הכושר בעניני המרחב. רדיו קאהיר הוסיף כי "בריגדה זו תילחם לצד עמי ערב בממקרה שתפרוץ מלחמה נגד ישראל."

גם אילו היה להם רשיון ההחזקת כלי ירייה לא היו יכולים להצדיק את מעשיהם בפני חבריהם ומעבידיהם. הם התחננו שלא יפור-סמו שמותיהם.

מאז, צילצל הסלפון בחברא קדישא בתל-אביב בקצב מוגבר. מאות סקרנים נועמים רצו לדעת מיהו הנהג. חיכתה להם אכזבה: מזכיר חברה קדישא עצמו לא ידע את שם נהגו העברייני.

משפט

הנהג והשוטר שלו

נוח ליברמן עמד בתור לאחד מבתי ה' קולנוע של חיפה. לפתע ניגש השוטר פיקו שטרן מחוץ לתור, טען כי יש לו זכות קדימה, נוח, נהג מוגנת גדול ועיקש, סבר אחרת. פיקו מלא-החזמה הבטיח לו שעוד יפגש עמו.

ההבטחה התגשמה — לאיננוחיותו של נוח. פיקו היה שוטר תנועה, נסע לפעמים חצאי ימים אחרי מוניתו של נוח כדי לתפסו ב' עבירת תנועה.

פעם, כשנוח צעק "בתגלים!" ליד תחנת אוטובוסים, ניגש אליו פיקו, ביקש לאסרו. נוח לחץ על דחשת הדלק, הסתלק במהירות. פיקו רדף אחריו, האשימו באיום להרוג שו' טר. אולם מאשמה זאת, זיכתה אותו שופטת השלום לובה פורטונה.

זה יותר מדי! לפני חודש, שוב זכה נוח לטיפול משטרתי. הפעם, היה זה לאחר תלונה של הנהלת אגד. שטענה כי פעילותו של נוח כנהג מוגנת שירות הפרעה בצורה מסיימת לתנועת האוטובוסים הסדירה. ע.מ.מ. משה שלאסקי, מפקד משטרת התנועה בחיפה, שלל ממנו באורח מינהלי את רשיון הנהיגה שלו לצמיתות.

הפעם נראה הדבר מוגזם במקצת לנוח. ב' אמצעות עורך-הדיון גרעון מרקוזה עירער

העולם הזה מארח את נציגת

תרז מגלה את

פרחי ברכה. בדייקנות מופתית, נחת מטוס איר-פראנס בלון. תרז ירדה אחרונה. על הקרקע חיכתה לה אופירה ארז, צברית 56, וזר פרחים גדול בידה. הנערה הצרפתית, שעזבה את פאריס מכוסה שלג התפלאה למצוא כי בישראל זורחת החמה במלוא חומה.

פגישה מאתורי הקלעים עם שניים מחברי להקת עינבל, בפתיחת פסטיבל המוסיקה בעין-גב. חברת הלהקה שרה לאורחת קטע מתוך החתונה התימנית. היא התרשמה במיוחד מן הקטע בו מרים החתן את צעיף כלתו ורואה את פניה — ארבע ימים לאחר החופה.

בפני בית-המשפט המחוזי על החלטת שלאסקי. טענתו: שלילת הרשיון לא היתה חוקית. טען שלאסקי לעומתו: לנוח ליברמן 13 הרשעות קודמות.

צעק מרקוזה: "11 הם בגלל עצירה כתחנות אוטובוסים ושתיים בגלל סיבות טכניות. לא היתה לשולחי אף תאונה אחת."

השופט, שהחוק קובע כי רשאי הוא לכי טל את צו השלילה אם אין בכך סכנה ל' ציבור, נענה לבקשת נוח, שהפך בכך גיבור היום של נהגי המוניות החיפאיים.

אך מצבו המשיך עדיין להיות לא-נוח. פיקו שטרן נשאר לרכב על אופנועו כחוצות העיר.

אסונות

מוות ועוד מוות

לפני חצי שנה נערכה ספירת המלאי ב' צרכניית רמות רמז, חיפה. בסוף הספירה רצה מנהל החשבונות לדעת מדוע חסרו מיצרכים. משה גניס, מנהל הצרכניה בן 47, שתקן מטבעו, לא יכול היה לענות על השאלה. הוא פוטר.

מאז נעכרה עליו רוחו. הוא החל מספר לכל מי שרצה לשמוע כי אשתו הראשונה ושני ילדיו נהרגו על-ידי הנאצים וכי עתה נמאסו עליו החיים.

זוג למופת. ידידיו זכרו עדיין את ה' זמן שמשה גניס לא היה מדוכרך ועצוב. אז נהג לאכול במסבח הפועלים ברחוב החלוץ. שם הכיר את המגישה הנריזה שרה, שידעה לתת תשוכה לכל טענה בו כמקום. יום אחד הציץ לה משה נישואין. היא הסכימה בו ב' מקום. מאז גר הווג בדירה מרווחת בת שלושה חדרים, ברחוב עין הזיתים מספר 6 בחיפה.

חיי הווג היו חיי משפחה למופת. דרי רחוב עין הזיתים לא ראו זוג שקט ומסוגר יותר ממשפחת גניס — עד שבשנה השמינית ל' נישואין פוטר משה מעבודתו בצרכנית רמות רמז.

חיי הנוחים, הדירה המרווחת, המקרר ה' חשמלי וכירת הגו החדשה לא יכלו להפיג את דכאונו של גניס. חבריו במפא"י ריחמו עליו, הצליחו לפני חודש להשיג עבורו מגוי כמנהל הצרכניה בסגירה. מדי שבוע היה חוזר גניס לביתו ואילו שרה ניצלה כל ה' דמנות לנסוע אליו לסגירה.

אולם העבודה החדשה לא שיפרה את מצב רוחו של משה. הוא הפך לשחקן וועף, אכול מרירות על כי הוגלה למושבה הגלילית ה' רחוקה בעוד חבריו הסתדרו בעיר בנוחיות רבה.

הקפיצה האחרונה. בערב הפסח, בילו הגניסים את ליל הסדר עם קרובתם על הר הכרמל. המארכת נזכרה מאוחר יותר כי משה נראה לה מוזר במקצת מדוכא יותר מן ה' רגיל.

למחרת התג, היה משה צריך לצאת בחזרה לסגירה. במקום זה יצא את לבוש חלי-פה טובה, פנה לעבר בניין סולל בונה ה' סמוך. "למשרד בטוח-לאומי", ענה לשאלת השוער.

"חדר 119, קומה א'", השיב השוער. היתה זו שיחתו האחרונה של משה גניס.

הוא עלה לקומה הראשונה, נח רגע והמשיך לטפס במדרגות עד לקומה הששית. שם נ' גש לחלוץ, הסיט כיסא הצדה וקפץ אל רחוב השחור. כעבור שניות אחדות, היתה גחיותו מוטלת ברחוב. לעיני השומר הנוהם.

מכתב למת. מפקח ראשון חיים פרני קל פקד לאסוף את הגחיות, נסע לרחוב ה' וזימים לבשר את בשרות האויב לאשת ה' מתאבד. איש לא ענה לדפיקות השוטרים; הם נכנסו לבסוף דרך חלון.

הדירה נראתה כוירת-קרב. בגדים, סדינים, סידים היו פזורים על הרצפה, מגועלים ב' דם. במטה שכבה שרה גניס, לבושה כותונת לילה בלבד, מוקפת שלולית דם רחבה. גיל-גולתה נופצה באכזריות רבה. היא כבר היתה קרה.

לראש הלשכה הפלילית, ע.מ.מ. זבולון בוים, לא נותר אלא לסגור את התיק. אחרי יומיים של חקירה לא נראתה כל סיבה ל' רצח ולהתאבדות.

למחרת בבוקר, הביא הדואר מכתב לדירת גניס. השולח: המשביר המרכזי. תוכן ה' מכתב: משה גניס הועבר שוב לחיפה.